

5	Grif
11	Hoek
17	Knop
27	Wreef
33	Oogst
37	Zand
43	Lucht
51	Bal
57	Peer

Geen bereik?

Wij weten u overal te vinden. Diep stoten onze masten
de hemel in, kabels raken de kern. Mensen bellen mensen.
Een volstrekt eigen geluid. Er is altijd wel iemand
die de telefoon oppakt, een willekeurig nummer intoetst,
eindeloos begint te praten. Het oor ademt, de pieptoon.
Wie belt wie? Geen telefoontje wil gepleegd zijn.
Wij horen onszelf twee keer. (Zeg nou eens wat!)
Sorry wij reden onder een tunnel door. Het donker hapte
van onze stemmen, verslikte zich in grote woorden.
Nooit laat u de telefoon vaker dan drie keer ongewis
zinderen in uw borstzak. Gangen komen uit in andere
gangen, wortelstelsels. Een onweerstaanbaar concept:
onze mensen bellen uw mensen. Valt u weg? De verbinding
wordt verbroken, ooit. Het is geen beller gegeven
dit bij voortduring te beseffen. Een beltoon als antwoord.
Een stem kunt u gemakkelijk doormidden breken. Het tocht
in onze portalen, amper dringt het licht er door, in gesprekken.
Dag en nacht kunnen wij het zijn. Loop anders even
naar buiten, de ochtend in, en steek uw toestel omhoog.
Grif vervliegen ademwolkjes. Of het ruisen zal verdwijnen
weet niemand, maar het dramatisch gehalte van zo'n daad!
Een zwartplastic hart trillend in een broodmager zonnetje.
Proesten wij het uit om uw geschreeuw. Hoort u me nu?
Hoort u me nu? Wij falen beter dan anderen proberen.

Droomde u van uitwassen? Rook op het water?
Onze mensen gebruiken alleen proportioneel geweld.
Wat vraagt om excessen: dovemansoren, blindheid.
Het gebruik van traangas lijkt gerechtvaardigd, soms.
Hoe u in huilen uitbarst, zich op de grond werpt, meer levend
dan ooit de aarde smaakt. Huilen moet u leren. Dat is goed
voor de longen. Wij adviseren: uien of pepers, diep de ogen in.
Wij willen emotie zien! Zoom in op de tranen, het wellen,
ietsje dichterbij nog. (Dit wordt de shot van het jaar.)
De gummi suist. Een vreemd geluidje, versterk het eens
voor het effect. En blijven kijken! Slag op slag incasseerde u.
Iemand moet daarvan getuigen, onze mensen in kennis stellen,
de resten van de resten opruimen. (Wel erna handenwassen.)
Een cameraploegje overweegt om in te grijpen. Een mond beweert:
er bestaat een kans dat u dit overleeft. Een andere mond
ontkent dat, vurig. Bloeit hier iets moois op? Zo wordt u gedacht
te bestaan uit vele liters rode verf. Het is een slechte start
maar een begin.

U wilt iets zeggen.

Wij leggen onze handen op onze oren en beginnen keihard te zingen. Leg dat maar eens uit aan uw vrouw, die blauwe plekken op uw rug. Een soort bloemetjes?

Ook: uw irrationalisme. Peinzend in de stiltecoupé.

Denken is een soort ontbossen. Zorg voor natuurlijke overgangen tussen de zinnen, maak effectief gebruik van stiltes, rol anders de tong wat verder uit. Er lijkt hier sprake van een misverstand.

U kunt het uitleggen, ook zonder prothesen. Wij zullen niet kijken. (Een waterdichte garantie?) Het opkomen moet goed zijn. U moet de vertoning kunnen uitzitten. De praktijk is vaak veel weerbarstiger. Veronderstellen wij de wereld is te klein voor u en ons. Einde citaat.

Niets begint u tegen oktober. Het getakte
voor uw raam bladert, woedend. En het is ongegrond.
U zit daarmee? Wij blazen u zinnen in die het erger maken.
Een mond vol herfst, mogelijk. De gedachte aan wit
volstaat niet om de wereld onder te sneeuwen. O.
Zoals klokken die anders beieren dan anders. Gebukt
te gaan onder bronzen stemmen die gons na gons
uw binnenste uitluiden. Het verpletterende verduren
om in volmaakte doofheid te luisteren naar mensen
als wij die u de waarheid vertellen.

Enzovoorts.

Begrijpelijk als een gedachte (op papier). Koop hier uw lot. Pats!

Een boemerang tegen uw hoofd. Ons sorry vanuit de verte
klinkt gemeend. Wie is er hier eigenlijk aan het woord? (Goeie vraag.)

Is dit het einde van de wereld zoals wij die kennen? Welnee!

Wij zijn nog maar net begonnen, het licht moet op adem komen, even.

De idee van het volk, het volk van de idee. Het is alles wat er is.

Wij lijnen onze honden aan en laten u met uw monsters alleen.

Hoek

Stel.

Het ergste moet nog komen. U boert een negatie.

Wij zien toe met iets meer dan gemiddelde interesse. Zoals u een appel bekijkt die plots oplicht in uw hand. (Niet laten vallen.)

Lichamen verbranden vet. Wedden dat de pondjes eraf vliegen?

Het gaat om de totaalervaring. Ook: de caissière als allegorie van de kassa. U kunt het allemaal niet onder woorden brengen.

Het idee ontstaat, verliest zijn staart en kruipt uit iemands mond naar buiten: plat en kleverig als de wereld – een breed publiek applaudisseert. Gelukt! Onze vergelijking leerde lopen maar

wat zeggen deze beelden ú? Het licht kijkt u diep in de ogen. Het is een kwestie van tijd. Ons ritme zet uit, krimpt ineen.

Ontkennen heeft geen zin: vis moet zwemmen. Ideeën blijven drijven. Wij zagen u kopje-onder gaan in het stadskanaal.

Water opent zich, water sluit zich. Het donker dook u achterna. De wereld zoals wij die kennen, kennen wij niet. U lijkt op ons. (Tegen beter weten: de eigen handtekening blijven oefenen.)

Een grote o ontsnapt. Uw ongeduld dreef u de luthof uit, een fruitsmaakje, een metafoor, de hitte van het moment.

Ja of nee? De datum op het melkpak komt steeds dichterbij.

Uit de diepte borrelen luchtbellen op. Het water spuugt u uit.

Te laat!

Het ultimatum liep af. U sliep dwars door de wekker heen.
De rest is geschiedenis, is het? Het gaat om het idee. Goed.
De normale huid, de gemengde huid. Stel: wij verdwijnen
voorgoed uit uw leven. (Wij zeggen stél.) Plots al dat licht!
Het dendert uw huis binnen, slaat ramen in, zaait scherven.
Het abjecte van sublimiteit: daarover kunt u lang nadenken.
Soms ontbreekt het u aan woorden. Vraag ons niet waarom:
vóór alles ritme. Uw boodschappen glijden langs de scanner.
De caissière glimlacht en glimlacht. Zij heeft wat van u weg.
Wij staan te blazen in de wind, het haalt nauwelijks iets uit.
Noem dit een impasse: wij drukken al uw knoppen tegelijk.
Een paar grappenmakers verfdn uw spiegel zwart. Wij
nemen uw hulpvraag in behandeling, maar pas veel later,
als de machine stottert, u klaar bent voor het lachgas.
Steeds loopt er iets spaak. Er komt een spoedje tussendoor,
koffievlekken maken een naam onleesbaar, de telefoon gaat.
Of nog: iemand faket een infarct. U verdwijnt uit beeld maar
heel even branden er twee felle lampjes.

In het volle licht?

Doe maar net alsof wij er niet zijn. (Negeer de camera's.)

Het gaat erom dat u zich zo natuurlijk mogelijk gedraagt.

De huid toont onzuiverheden. Tieners zuigen zich vast.

Mannen breken in, een barst in de vrouw. Het licht hijgt.

(Dat vindt u lekker, hè?) Die kettingen zijn rekvisieten.

Het is belangrijk om de juiste sfeer te creëren, een ritme.

Adem bepaalt de kamer, rozen bedrinken zich in hun vaas.

Real people are a trend. Daar moeten wij op inspelen, ooit.

Stel: een man en vrouw. Stel: een kind. Stel: een scheurtje.

Dit is een immens talent – koud uit de buurtsuper geplukt.

Onze crew draait nu al dagenlang maar u overleeft het wel.

Het kan ieders kind zijn. Ons concept: platter dan de aarde.

U bleekt uw huid, pakt een zonnebankje. Elke tint telt.

Wat u gebeurt kan iedereen overkomen.

Waarschuwing:

sommige beelden kunnen jongere kijkers choqueren.

Het blijft een momentopname, natuurlijk. Het wil maar geen verhaal worden. Wat toont ons de openingsscène?

Een ingebroken vrouw: wij zouden haar kunnen bevrijden.

Met grof geweld! Met pure leugens! Met uitroeptekens!

Haar beugel glinstert. Ze bloedt iets tussen haar benen.

Alle geld is politiek. (Gerinkel.) Wie slaat uw kassa aan?

Dollartekens als betekenaars? Verbrand de briefjes maar.

Het stinkt echt niet. Calamiteiten bestaan uit nullen.

Wij beginnen de beeldkwaliteit van films te evenaren:

I shall not repeat others' comments about me (John Ashbery).

Kinderen kopiëren kinderen – een grote lichtbehoefte, niet

ongevoelig voor mutatie. En dat op nationale televisie...

Wie weet waar het rampenplan ligt? Rook trekt op, het mist in de bergen van Europa.

Niemand te zien.
Raap uzelf bijeen. Nu kan het nog. De zon als de zon.
U hebt het hart niet. Wij komen hier straks op terug.
De beelden beklijven amper. Geen man zal iets evoceren.
Alle mogelijke betekenissen zijn mogelijk, in principe.
Wij walgen van die gezonde blos op uw appelwangen.
Arm oud vraagteken? Maar soms gebeuren er wonderen.
Kenneth Goldsmith schrijft *The New York Times* over.
Het beweegt, het beweegt niet. Spelen met uw gevoelens?
Plagiaat is het mooiste woord dat u kent. (Een woord
met karakter.) Vraagje: hoeveel ironie kan een hart verdragen?
Wij vermoeden meer dan u denkt. En het is ook om te lachen.
Het geluid zwelt aan, sterft weg. Namen moeten tussen haakjes.
Ieder detail is cruciaal, een verschuiving op het plat, een trilling.
Welkom in ons midden. U was een heerlijk publiek.